

[Peter Nielsen.]

Imidlertid vil udvalget gerne have en drøftelse med den højtærede finansminister med henblik på senere at få en mere varig ordning angående folkepensionisters skatteansættelse. Derfor vil udvalget gerne have forslaget tilbage til fornyet udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling.

At man allerede nu har indstillet lovforslaget til anden behandling, skyldes, at man ikke vil forsinke forslaget, som af tekniske grunde helst skal være færdigbehandlet i denne uge.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Forhandling om økonomiministerens redegørelse til folketinget af 19. januar 1965 vedrørende de offentlige investeringer.

(Redegørelsen (nr. III) findes i tidenden sp. 1839).

Peter Nielsen: I den offentlige debat er der i den senere tid fremsat ønsker om, at folketinget bør have flere drøftelser om målsætning. Sådanne drøftelser skal formentlig resultere i, at man i det høje ting kunne komme frem til en fælles målsætning.

Der er 6 partier med vidt forskellige anskuelser repræsenteret i det høje ting, og går man disse partiers programmer igennem og især deres formålsparagraffer, ser man, at det sikkert vil være en håbløs opgave at sammenarbejde dem til en fælles, dansk målsætning. Det politiske arbejde må derfor stadig væk ske gennem jævnlige kompromiser og almindelighedens strid. Men man kan vel finde et fælles træk i de forskellige partiprogrammer med samme løfter til befolkningen. Det understregede efterårets valgkamp til fulde. Disse løfter angår især samfundets anlægsprogrammer, altså løfter om nye sygehuse, sociale institutioner, veje, broer, tunneler, universiteter

og mange andre uddannelsesinstitutioner. På disse områder skulle det vel være muligt at skabe et vist fremtidsprogram, idet disse ønsker er fælles for os alle.

Der kan vel være delte meninger om, hvordan en prioritetsorden bør være for sådanne samfundsinvesteringer, men de forskellige ting må vel fremmes mere eller mindre sideordnet, måske med særlig vægt på de områder, hvor man føler at Danmark ligesom er ved at sakke lidt agterud.

For mit vedkommende vil jeg særlig lægge vægt på, at vort sygehusvæsen udbygges sammen med de hermed forbundne sociale institutioner. Vi har før været stolte af at have verdens bedste hospitalsvæsen. Denne rekord har vi næppe i dag, hvor et menneske ofte må vente månedsvis på at blive indlagt til en operation, for så vidt det ikke drejer sig om en absolut akut sygdom. Det lægger et forfærdeligt pres på vedkommende og på hendes eller hans familie, og det kan vi ikke være bekendt i et velfærdssamfund — heller ikke vor mangel på plejehjem og andre forsorgsinstitutioner. Investeringerne i vort sundhedsvæsen må derfor have en ret høj prioritet.

Det samme gælder hele vort uddannelsesvæsen. I forhold til andre lande er vi ikke på højde med de krav til undervisning, som bliver nødvendige for fremtidens europæere. Det gælder selvfølgelig især de højere læreanstalter, der byder de studerende ringe pladsvilkår, og hvor man snart er i den situation at måtte afvise kvalificeret ungdom, der ønsker en højere uddannelse, samtidig med at vi mangler folk med den højere uddannelse her i Danmark. Det er f. eks. ikke nok at bygge hospitaler; der må også uddannes læger til dem.

Vort nationalprodukt er i stadig og glædelig stigning, hvilket ikke mindst skyldes, at vort produktionsapparat i de senere år har undergået en væsentlig forbedring. Men et sådant udvidet produktionsapparat betyder, at offentlige anlæg må udvides og forbedres, således at de kan give den nødvendige service til det private produktionsapparat. Det gælder udvidelsen af transportsystemet, veje, broer, kraftforsyning, havne og meget andet.

Når stat og kommuner investerer, kan det vel ofte have tilfældighedernes præg, og ofte viger man tilbage for påkrævede investe-